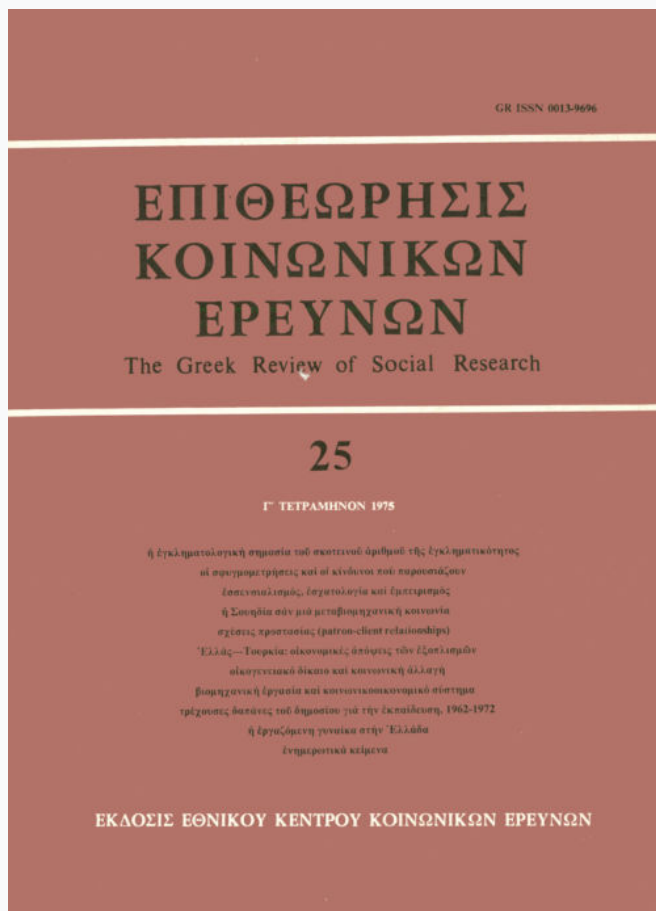

The Greek Review of Social Research

Vol 25 (1975)

25 Γ'

Η Σουηδία σαν μια μεταβιομηχανική κοινωνία: Μερικές νύξεις για συνεχή κοινωνική σκέψη

David Popenoe, Ευαγγελία Κόσσυβα

doi: [10.12681/grsr.386](https://doi.org/10.12681/grsr.386)

Copyright © 1975, David Popenoe, Ευαγγελία Κόσσυβα

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Popenoe, D., & Κόσσυβα Ε. (1975). Η Σουηδία σαν μια μεταβιομηχανική κοινωνία: Μερικές νύξεις για συνεχή κοινωνική σκέψη. *The Greek Review of Social Research*, 25, 407–412. <https://doi.org/10.12681/grsr.386>

ή Σουηδία σάν μιιά μεταβιομηχανική κοινωνία*

Μερικὲς νύξεις γιά συνεχή
κοινωνική σκέψη

τοῦ
David Popenoe

Douglass College
Rutgers University

Μετὰφραση: Εὐαγγελία Κόσσυβα

Ἡ Σουηδία ἀπὸ καιροῦ ἔχει προταθῆ ἀπὸ φιλελεύθερους καὶ ριζοσπάστες διανοοῦμενους ὡς πρότυπο κοινωνίας—προοδευτικῆς, δικαίας καὶ εδμημερούσης. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Marquis Childs ἔχει ἐπιστρέι τὴν προσοχή μας στὴ σπουδαιότητα τῆς Σουηδίας κατὰ τὴ δεκαετία 1930-40 χαρακτηρίζοντάς τὴν σάν «τὴ μέση ὁδὸ»,¹ ἡ Σουηδία συχνὰ θεωρεῖται σάν κάτι πολὺ κοντὰ στὴν οὐτοπία ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἡδὴ ἀπὸ τὴ δεκαετία 1950-60 ἡ σουηδικὴ κοινωνία ἔχει ὑποστῆ τὴ σφοδρὴ ἐπίθεση τοῦ καπιταλιστικοῦ τύπου. Μερικὰ πρόσφατα ἄρθρα ἔχουν γιά τίτλους «Διαταραχὴ στὸν Παράδεισο: Ἡ εδμημερία τοῦ σουηδικοῦ κράτους ἀρχίζει νὰ καταρρέη»,² «Οἱ πλοῦσιοι καὶ δυστυχισμένοι Σουηδοί. Τί τοὺς συμβαίνει;»,³ «Ἐνα σκουλήκι στὸ σουηδικὸ μῆλο: Ἀπόλεια τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας»,⁴ Ἡ πιὸ γνωστὴ ἐπίθεση ἦταν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Προέδρου Eisenhower τὸ 1960 στὸ Δημοκρατικὸ Ἐθνικὸ Συνέδριο γύρω ἀπὸ τὰ προβλήματα αὐτοκρατίας, μέθης καὶ καθρότητας στὴ Σουηδία.⁵

Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς κριτικῆς (ποὺ πρέπει νὰ θεωρηθῆ σάν συντελεστὴς τῆς στάσεως τοῦ προέδρου Νίξον ἐναντι τῆς Σουηδίας τὸν προηγούμενο χρόνο, ποὺ ἔφτασε στὸ χεῖλος τῆς διακοπῆς τῶν διπλωματικῶν σχέσεων) μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ σὲ μεγάλο βαθμὸ σάν μιιά ἄτυχη ἀντεπίθεση τῶν ἰδεολόγων τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος τὸ ὁποῖο ἀντιμετωπίζει ὀλοένα διογκούμενα προβλήματα.

Οἱ παρατηρήσεις μου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περισότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο παραμονῆς μου στὴ Σουηδία ὡς ὑποτρόφου τοῦ ἰδρύματος Fulbright (1972-73) δὲν κατάφεραν νὰ βροῦν ἐπιχειρήματα γιά τέτοιου εἶδους κατηγορίες.

Ἡ Σουηδία δὲν εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπὸ προβλήματα οὐτοπίας (ποῖο κράτος ἄλλοστε εἶναι;) καὶ εἶναι λογικὸ νὰ ὑποστηρίξῃ κανεὶς ὅτι οἱ κάτοικοί της ἀνησυχοῦν λίγο μὲ τὸ πολιτικὸ κόμμα ποὺ εἶναι στὴν

* Μιὰ πρόθη μορφή αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου παραδόθηκε τὴν ἀνοιχὴ τοῦ 1973 στὸ Ἐθνικὸ Κέντρο Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν, Ἀθῆναι-Ἑλλάς, στὸ τμήμα κοινωνιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μαδρίτης καὶ στὸ Κέντρο Ἀστικῶν Σπουδῶν, Ἰσραηλιτὶκὸ Ἰνστιτοῦτο Τεχνολογίας, Haifa, Ἰσραήλ.

1. Sweden: *The Middle Way* (New Haven: Yale University Press, 1936).

2. Pasadena (California), *Star News*, 27 Νοεμβρίου 1972.

3. *US News and World Report*, 30 Ἰουλίου 1973, σ.68.

4. *Los Angeles Times*, 1973.

5. Ἀναφέρθηκε σὲ μιιά «τελείως φιλικὴ χώρα» ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ μιιά «σοσιαλιστικὴ φιλοσοφία καὶ στὴν ὁποία τὸ ποσοστὸ αὐτοκρατιῶν ἔχει φτάσει σὲ σχεδὸν ἀπίστευτα ὕψη... ἡ μέθη ἔχει ἀξῆθη... Ἡ ἑλλειψη φιλοδοξίας εἶναι φανερὴ σὲ ὅλους τοὺς τομείς... Ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Luis Bultena, *Deviant Behavior in Sweden* (Νέα Ὑόρκη: Exposition Press, 1971). Ἄν καὶ τὸ ποσοστὸ αὐτοκρατιῶν εἶναι ὑψηλὸ σὲ ὅλες τὶς προοδευμένες κοινωνίες, ὥστόσο στὴ Σουηδία εἶναι μικρότερο ἀπὸ ἐκεῖνο τῆς Αὐστρίας, Τσεχοσλοβακίας, Δανίας, Φινλανδίας, Δυτικῆς Γερμανίας, Οὐγγαρίας, Ἑλβετίας καὶ Ἰαπωνίας (στοιχεῖα τοῦ ἔτους 1960 ἀπὸ τὸν Παγκόσμιο Ὄργανισμὸ Ὑγείας).

ἀρχὴ ἐπὶ 41 χρόνια (ἐν τούτοις οἱ πρόσφατες ἐκλογές δὲν κατέφεραν νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς σοσιαλδημοκράτες ἀπὸ τὴν ἐξουσία). Ἀλλὰ τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἡ Σουηδία ἔχει τὰ λιγότερα προβλήματα σὲ ὄγκον τῆ γῆ, τὸ περισσότερο ἀποδοτικὸ καὶ ἀνθρώπινο σύστημα καὶ τοὺς πρὸς εὐχαριστημένους ἀνθρώπους. Ὑπάρχει πλῆθος ἐμπειρικῶν δεδομένων ποὺ στηρίζουν αὐτὰς τὶς παρατηρήσεις,¹ ἐνῶ ἡ ἀντισουηδικὴ ἄποψη παραμένει, κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος, ἐμπειρικὰ ἀστήρικτη.²

Ὑπάρχει ἐν τούτοις καὶ ἓνα ἄλλο ἀνησυχητικὸ σημεῖο. Οἱ ΗΠΑ φαίνεται πὸς διάκεινται περισσότερο ἀρνητικὰ παρὰ θετικὰ ἀπέναντι στὴ Σουηδία. Τὴν ἐποχὴ τῶν μεγαλύτερων σουηδικῶν ἐπιτυχιῶν, οἱ ἐμπειρίες τῆς συχνὰ παραβλέπονται στὶς σοβαρὰς ἐπιστημονικὰς συζητήσεις ποὺ διαμορφώνουν τὴν κοινωνικὴ σκέψιν σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Ἐνα παράδειγμα εἶναι ἡ διεξαγόμενη συζήτηση γιὰ τὶς μεταβιομηχανικὰς κοινωνίας.³ Ἡ πρὸ σημαντικὴ προσφορά, στὸν τομέα αὐτὸ μέχρι σήμερα, εἶναι τὸ τελευταῖο βιβλίον τοῦ Daniel Bell: *Ἡ ἐρχομὸς τῆς μετα-βιομηχανικῆς κοινωνίας*.⁴ Αὐτὸ, πράγματι, προκαλεῖ μεγάλη ἐκπληξιν, ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἡ Σουηδία εἶναι τὸ μοναδικὸ κράτος στὸν κόσμον τὸ ὁποῖο εἶναι περισσότερο μεταβιομηχανικὸ ἀπὸ τὶς ΗΠΑ—γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν ὀρολογία τοῦ Bell.

Δὲν εἶναι σαφές γιὰτὶ ἡ Σουηδία παραβλέπεται ἔτσι. Ἴσως αὐτὸ νὰ ὀφείλεται, ἐν μέρει, στὸ γεγονός ὅτι εἶναι μιὰ πολὺ μικρὴ χώρα ποὺ δὲν συγκαταλέγεται μετὰ τῶν μεγάλων δυνάμεων με περιορισμένη ἀπήχησιν στὸ διεθνῆ χῶρον. Ἴσως ἡ Σουηδία νὰ θεωρεῖται μοναδικὴ περίπτωση. Ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι παρεβλέφθη, ἔχει, πιστεῖω, σοβαρὰ καὶ δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις στὸν προβληματισμὸ μας σχετικὰ

1. Ἡ καλύτερη κοινωνιολογικὴ μελέτη γιὰ τὴ Σουηδία εἶναι τοῦ Richard F. Tomasson, *Sweden: Prototype of Modern Society* (Νέα Ὑόρκη: Random House, 1970), ἡ ὁποία συνοψίζει πολλὰ ἀπὸ τὰ σχετικὰ ἐμπειρικὰ δεδομένα.

2. Πρόσφατον παράδειγμα εἶναι ἡ μελέτη τοῦ δημοσιογράφου Roland Huntford, *The New Totalitarians* (Νέα Ὑόρκη: Stein and Day, 1972), ποὺ δὲν χρησιμοποιεῖ καθόλου κοινωνικὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα.

3. (Νέα Ὑόρκη: Basic Books, 1973).

4. Ἄλλες σχετικὰς ἐργασίες στὶς ὁποῖες γίνεται λόγος γιὰ τὴ Σουηδία εἶναι τοῦ Amitai Etzioni, *The Active Society* (Νέα Ὑόρκη: Free Press, 1968)· τοῦ Talcott Parsons, *The System of Modern Societies* (Englewood Cliffs, N. J.: Prentice Hall, 1971)· τοῦ Ralf Dahrendorf, *Class and Class Conflict in Industrial Society* (Stanford: Stanford University Press, 1959)· τοῦ Daniel Bell, *The End of Ideology* (Νέα Ὑόρκη: Free Press, 1962)· τοῦ Jacques Ellul, *The Technological Society* (Νέα Ὑόρκη: Vintage Books, 1967)· τοῦ Kenneth E. Boulding, *The Meaning of the 20th Century* (Νέα Ὑόρκη: Harper and Row, 1964) καὶ τὸν Herman Kahn καὶ Anthony J. Wiener, *The Year 2000* (Νέα Ὑόρκη: Macmillan, 1967).

μὲ τὶς μεταβιομηχανικὰς κοινωνίας γενικώτερα, καὶ τὶς Ἴννομιένες Πολιτείες εἰδικώτερα. Ἡ πρόθεσή μου σ' αὐτὴ τὴ μελέτη εἶναι νὰ προτεῖνω μερικὸς ἀπὸ τοὺς τρόπους με τὸν ὁποῖον ἡ περίπτωση τῆς Σουηδίας καταρρίπτεται μερικὰς γενικὰ παραδεκτὰς θέσεις γιὰ τὴ φύσιν τῶν μεταβιομηχανικῶν κοινωνιῶν. Θὰ ἀναφερθῶ εἰδικώτερα στὶς πρόσφατες ἐργασίες τοῦ Bell.

Πρῶτα-πρῶτα ποῖα εἶναι τὰ βασικὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ κάνουν τὴ Σουηδία ὄχι μόνον μεταβιομηχανικὴ ἀλλὰ τὴν περισσότερο προοδευτικὴ μεταβιομηχανικὴ κοινωνία; Σύμφωνα με τὸν Bell, ἡ μετατροπὴ ἀπὸ μιὰ βιομηχανικὴ σὲ μιὰ μεταβιομηχανικὴ δομὴ συνίσταται στὶς ἀκόλουθες πέντε θεμελιώδεις τάσεις:⁵

1. Μετάβιτη ἀπὸ μιὰ οἰκονομία προσανατολισμένη στὰ ἄλλα ἀγαθὰ σὲ μιὰ οἰκονομία προσανατολισμένη τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν.

2. Ἀύξησιν τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἐπαγγελματικῶν καὶ τεχνικῶν τάξεων μέσα στὴν ἐπαγγελματικὴ δομὴ.

3. Ἀδυναμία συγκεντρωτισμοῦ τῶν θεωρητικῶν γνῶσεων σὰν πηγῆς μεταρρυθμίσεως καὶ πολιτικῆς διαμορφώσεως.

4. Ἀνάπτυξιν ἑνὸς προσανατολισμένου στὸ μέλλον τεχνολογικοῦ ἐλέγχου καὶ φορολογίας.

5. Δημιουργίαν νέων ἐπιστημῶν τεχνολογῶν γιὰ τὴ διαδίκασιν λήψεως τῶν ἀποφάσεων.

Ἀναφορικὰ μετὰ τὶς σχεδὸν τὶς τάσεις αὐτὰς μπορεῖ κανεὶς δικαιολογημένα νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ Σουηδία ἔχει τὸ προβάδισμα ἐναντι τῶν ΗΠΑ. Ἡ μετατόπισιν τοῦ ἐλέγχου ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς στοὺς κατέχοντες διοικητικὰς θέσεις καὶ στοὺς εἰδικούς, ἡ ὁποία προϋποθέτει πολλὰς ἀπ' αὐτὰς τὶς ἀλλαγὰς (καὶ ἡ ὁποία εἶναι στενὰ συνδεδεμένη μετὰ τὴ θέσιν «τέλος στὴν ἰδεολογίαν»), εἶναι πολὺ περισσότερο προοδευτικὴ στὴ Σουηδία ἀπὸ ὅτι στὶς ΗΠΑ, σύμφωνα μετὰ τὰ συμπεράσματα ἄλλων σχεδῶν δὲν ἐπιστημῶν ποὺ καταπιύστηκαν μετὰ τέτοια θέματα.⁶ Οἱ ἐπιστήμονες, ἀκόμη καὶ οἱ κοινωνιολόγοι, διαδραματίζουν σπουδαῖον ρόλον στὴν πολιτικὴ καὶ στὴν διαδικασίαν λήψεως ἀποφάσεων στὴ Σουηδία. Ἐπιστήμονες καὶ τεχνολόγοι εἶναι πολὺ ψηλὰ στὴν κοινωνικὴ πυραμίδα στὴ Σουηδία (ἀκαδημαϊκοὶ καὶ μηχανολόγοι, γιὰ παράδειγμα, κατατάσσονται πολὺ ψηλότερα ἀπὸ ὅτι στὶς ΗΠΑ). Ἡ Σουηδία ἔρχεται δεύτερη μετὰ τὶς ΗΠΑ στὸ ποσοστὸ τῆς οἰκονομίας ποὺ διατίθεται γιὰ παροχὴν ὑπηρεσιῶν μᾶλλον, παρὰ γιὰ παραγωγὴν ὑλικῶν

5. Θὰ πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ Bell διακρίνει τὴν κοινωνικὴ δομὴ (ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν, τὴν τεχνολογίαν καὶ τὴν διάρθρωσιν τῆς ἀπασχολήσεως) ἀπὸ τὸ πολιτικὸν καὶ τὴν κουλτοῦραν.

6. Βλέπετε γιὰ παράδειγμα, M. Donald Hancock, *Sweden: The Politics of Postindustrial Change* (Hinsdale, Ill.: Dryden Press, 1972, Gideon Sjöborg and M. Donald Hancock (eds.), *Politics in the Post Welfare State* (Νέα Ὑόρκη: Columbia University Press, 1972), καὶ Joseph B. Board, Jr., *The Government and Politics of Sweden* (Boston: Houghton Mifflin, 1970).

άγαθών, ἀλλὰ μέσα στὰ πλαίσια τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν ἓνα πολὺ ὑψηλότερο ποσοστὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ μὴ ἐπιχειρηματικὲς ὑπηρεσίες, οἱ ὁποῖες εἶναι τὸ βασικὸ κίνητρο μιᾶς οἰκονομίας παροχῆς ὑπηρεσιῶν.¹

Συνθῆκος ὑποτίθεται ὅτι οἱ μεταβιομηχανικὲς κοινωνίες εἶναι ἐπίσης πολὺ πλούσιες. (Ἐξ ἄλλου, αὐτὸ εἶναι ἡ κυρία αἰτία ποὺ δίδεται μεγάλη ἐμφαση στὴν ὀρθολογιστικὴ τους βάση). Μετὰ τὴν πρόσφατη ὑποτίμηση τοῦ δολλαρίου, ἡ Σουηδία προηγεῖται τῶν ΗΠΑ σάν τὸ κράτος μὲ τὸ μεγαλύτερο κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα στὸν κόσμον.² Μὲ ἄλλα κριτήρια, σχετικὰ μὲ τὸν προοδευτικὸ ἐκσυγχρονισμό, ἡ Σουηδία προηγεῖται ἐπίσης. Ἔχει τὸ χαμηλότερο ποσοστὸ γεννήσεων, τὸ μεγαλύτερο ὄριο ζωῆς, τὴν περισσότερο συμπληρῆ οἰκονομικὴ δομὴ στὸν κόσμον, καὶ εἶναι προφανῶς δημοκρατικώτερη ἀπὸ τὰ δυτικὰ κράτη, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴς ΗΠΑ.

Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Σουηδία εἶναι «τὸ πιὸ προοδευτικὸ» κράτος τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἐξαιρετικὴ θέση μεταξὺ τῶν ἄλλων προηγμένων κρατῶν, σάν ἓνα παράθυρο στὸ μέλλον. Αὐτὸ ἰσχύει, κυρίως, γιὰ τὴν ἀνάλυση τῶν μεταβιομηχανικῶν τάσεων. Ἄλλὰ μόνον του αὐτοῦ τὸ γεγονός δὲν εἶναι, νομίζω, τὸ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸ χαρακτηριστικὸ στὴν περίπτωσι τῆς Σουηδίας.

Φυσικὰ, τὸ κύριο μέρος αὐτῆς τῆς σοβαρῆς ἀναλύσεως, μὲ ἐπικεντρο τὴν πολιτικὴ δομὴ τῆς κοινωνίας,³ ἔχει γίνει στὴ Σουηδία. Ἡ ἀντίδραση τῆς σουηδικῆς πολιτικῆς στὸν μεταβιομηχανικὸ ἐκσυγχρονισμό εἶναι ἐντονη, ἀποδοτικὴ καὶ προσανατολισμένη στὴν προαγωγὴ τῆς ἀνθρώπινης εὐημερίας. (Συχνὰ ξεχνιέται τὸ γεγονός πὼς λιγότερο ἀπὸ 100 χρόνια πρὶν ἡ Σουηδία ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ φτωχὲς χώρες τῆς Ἑυρώπης.) Ἡ οἰκονομία τῆς Σουηδίας δὲν εἶναι σοσιαλιστικὴ (95% τῶν μέσων παραγωγῆς εἶναι προσωπικὴ ἰδιοκτησία σὲ σύγκριση μὲ τὴς ΗΠΑ), ἀλλὰ εἶχε ἓνα ἀκμαῖο σοσιαλιστικὸ κόμμα στὴν ἐξουσία γιὰ 4 δεκαετίες, τὸ ὁποῖο ἐπέβαλε στὴν οἰκονομία ἓνα μεγάλο βαθμὸ συγκεντρωτικῆς καθοδηγήσεως καὶ ἐλέγχου. Αὐτὸς ὁ δημόσιος ἐλεγχος, σίγουρα, βοηθεῖ νὰ ἐξηγηθῶμε τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Σουηδία, σὲ σύγκριση μὲ τὴς ΗΠΑ, δὲν ἔχει σχεδὸν καθόλου τρώγλες, φτώχεια ἢ μόλυνση τοῦ περι-

βάλλοντος—συνθήκες ποὺ ἀπειλοῦν νὰ καταποντίσουν τὴν Ἄμερική. Ἡ ἀποτελεσματικότης αὐτοῦ τοῦ τρόπου διακυβερνήσεως ἔχει δίκαια ἐπαινεθῆ ἀπὸ τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον. Ἐν τούτοις τὸ σουηδικὸ πολίτευμα δὲν διαφέρει βασικὰ ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ ἢ ἐκεῖνον τῶν ἄλλων κρατῶν τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑυρώπης. Ἴσως εἶναι περισσότερο ἀποδοτικὸ, λιγότερο διεφθαρμένο καὶ πιὸ συγχρονισμένο, σὲ σύγκριση μὲ τὰ πολιτεύματα τῶν περισσώτερων ἀπὸ τοὺς ἀνταγωνιστὰς τῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸ πὼς αὐτὸ ὀφείλεται ἔν μέρει στὸ γεγονός ὅτι ἡ Σουηδία εἶχε γιὰ ἄρκετες γενιὲς λιγότερα προβλήματα (γιὰ παράδειγμα, καμιά ἀντίμειξη σὲ πόλεμο μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ 18ου αἰῶνα).

Ἐκεῖνον ὅμως ποὺ, πνευματικὰ, χαρακτηρίζει ἔντονα τὴ σύγχρονη Σουηδία, κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν εἶναι ἡ προοδευτικὴ κοινωνικὴ δομὴ τῆς, οὔτε τὸ προσανατολισμένον στὴν εὐημερία πολίτευμα, ἀλλὰ ἡ πολιτιστικὴ τῆς ἀνάπτυξη (culture). Ἡ Σουηδία ἔχει μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἄρτιες κουλτοῦρες τοῦ κόσμου καί, βεβαίως, ἀνάμεσα στὶς σύγχρονες κοινωνίες, μὲ πολὺ μικρὲς ἀποκλίσεις (καὶ ἓνα ἀντίστοιχα ὑψηλὸ βαθμὸ ὁμοιότητος), πολὺ μικρὴ κοινωνικὴ ἀποδιοργάνωση, μικρὲς κατὰ περιορὴς διαφορές, μεγάλη ἔθνητικὴ καὶ πνευματικὴ ἐνότητα, κ.ο.κ. Μιὰ ἄλλη μαρτυρία, κατ' ἐξοχίαν ἐνδειξη τῆς ὀλοκληρωμένης κουλτοῦρας, ποὺ μορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἐκπλήξη σὲ πολλοὺς Ἀμερικανούς, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κοινωνιολόγων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἄλλα στερεότυπα «προοδευτικῶν σοσιαλιστικῶν εὐημεροῦντων κρατῶν», εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τὴ Σουηδία ἀπουσιάζουν, στὴν πράξι, κινήματα ἀντι-κουλτοῦρας. Μάταια ψάχνει κανεὶς νὰ βρῆ κοινότητες, ἐπιδείξεις μαζικῆς συμπεριφορῆς, ὅπως τὸ Woodstock, καινούργια θρησκευτικὰ ρεύματα, μυστικισμό, ἀστρολογία, ἀντιμαχόμενες ὁμάδες, καλλιέργεια συναισθηματισμοῦ, ἀναρχικούς, οὔτε κἀν φανατικούς, hippies. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρίσμα δὲν ὑπάρχει «ἀνθησι» στὴ Σουηδία. Ὑπάρχει βεβαίως ἓνας μικρὸς ἀριθμὸς ἀπὸ πολιτικούς ριζοσπάστες (κυρίως τῆς ἄκρας ἀριστερῆς) ποὺ σπανίως εἶναι ταυτόχρονα πολιτιστικοὶ ριζοσπάστες. Ἡ πολιτικὴ ἀντίδραση στὴ Σουηδία μέχρι στιγμῆς εἶναι κυρίως συντηρητικὴ.⁴

Ἡ ἀντι-κουλτοῦρα στὶς ΗΠΑ μορεῖ νὰ συζητηθῆ ἐποικοδομητικὰ μὲ ἀναφορὰ στὶς δύο κύριες μορφές τῆς κοινωνικοπολιτιστικῆς «ἐντασις»—προβλήματα στὸ χῶρον τῶν ἀξιών καὶ ἐννοιῶν καὶ προβλήματα στὸ χῶρον τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Ἡ ἀκρίση τῶν ἀξιών καὶ ἐννοιῶν» στὴν ἀμερικανικὴ ζωὴ ἔχει σὰ συνέπεια τὴν ἔξαρση τῶν θρησκευτικῶν ρευμάτων, τῆς ἀστρολογίας, τοῦ κινισμοῦ καὶ τοῦ ἀναρχισμοῦ, καθὼς καὶ τὴν ποικιλία τῶν πνευματικῶν

1. Τὸ 1972 τὸ 56% τοῦ σουηδικοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ ἐργαζόταν στὸν τομέα παροχῆς ὑπηρεσιῶν (ὁ ὁποῖος προορίζεται σάν τομέας ἀπασχολήσεως, ξεχωριστὸς ἀπὸ τὸν ἀγροτικὸ, μεταλλευτικὸ, βιομηχανικὸ καὶ οἰκονομικὸ) σὲ σύγκριση μὲ περίπου 65% στὶς ΗΠΑ. Παρ' ὅλα αὐτὰ, μέσα στὸν τομέα παροχῆς ὑπηρεσιῶν στὴ Σουηδία, τὸ 63% ἐργάζεται στὴ δημόσια διοίκησι καὶ σὲ ἄλλες ὑπηρεσίες, σὲ σύγκριση μὲ περίπου τὸ 52% στὶς ΗΠΑ (Πη γ γ: «General Facts on Sweden», Stockholm: Σουηδικὸ Ἰνστιτοῦτο, Μάιος 1973).

2. Αὐτὸ ἴσως νὰ ἔχη ἀλλάξει μὲ τὴν ἀνατίμηση τοῦ δολλαρίου στὶς ἀρχὲς τοῦ 1974, ἡ ὁποία προκλήθηκε ἀπὸ τὶς ἀλεπαλλήλες συνέπειες τῆς κρίσεως τοῦ πετρελαίου.

3. Γιὰ μερικὰ πρόσφατα παραδείγματα, βλεπε τὴν ὑποσημείωσι 6 τῆς σελ. 408.

4. Μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση γιὰ τὶς σύγχρονες πολιτικὲς τάσεις στὴ Σουηδία εἶναι: «Polarization in Sweden» ποὺ Steven Kelman, στὸ *The New Leader*, 10ῦ Ιουλίου 1972.

φαντασιώσεων καὶ κινήματων ποῦ συναντάει κανεὶς στὰ ἀμερικανικὰ κολλέγια. Ἡ ἀκρίση τῆς μαζικότητος δημιουργεῖ κοινότητες, εὐαισθησία καὶ ἀντιμαχόμενες ομάδες, ἐπιδειξίεις μαζικῆς συμπεριφορᾶς, ὁμαδικοὺς γάμους, κτλ. Καμμιά ἀπ' αὐτὰς τὶς κρίσεις δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχη σὲ ὑπολογισμό βαθμοῦ στὴ Σουηδία.

Βρίσκεται κανεὶς στὸν πειρασμὸ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν τόσο ἄρτια κουλτούρα τῆς Σουηδίας ἁπλῶς σὰν ἓνα προϊόν τῆς μεγάλης ἐθνικῆς φυλετικῆς καὶ θρησκευτικῆς ὁμοιογένειας τοῦ σουηδικοῦ λαοῦ. Αὐτό, ἐν μέρει, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ τὸ πιὸ σημαντικό γεγονός εἶναι τὸ ὅτι ἡ Σουηδία κατάφερε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀριότητα τῆς κουλτούρας τῆς, παρὰ τὶς σύγχρονες κοινωνικοοικονομικὰς τάσεις—ἀριότητα ποῦ υπογραμμίζεται ἀπὸ τὴν ἀσήμαντη παρουσία τῆς ἀντικουλτούρας. Γιατὶ ἡ μηδαμινότητα τῆς ἀντι-κουλτούρας, στὴ Σουηδία, ἔχει τόση σημασία; Ἄς ἐξετάσουμε τὶς σοβαρῆς ἀμφισβητήσεις ποῦ προκαλεῖ αὐτὴ ἡ μηδαμινότητα στὶς ἐξῆς κοινὰ παραδεκτὰς θέσεις:

1) Ἡ ἀντι-κουλτούρα δημιουργεῖται καὶ εἶναι μιὰ φυσιολογικὴ ἀντίδραση στὸ ἀνάνθρωπο τῶν συγκεντρωτικῶν ὀργανισμῶν καὶ τῆς γραφειοκρατίας, τῆς προοδευμένης τεχνολογίας, τῆς ἐκλαϊκείωσης καὶ τοῦ ὀρθολογισμοῦ. (Αὐτὴ εἶναι μιὰ θέση σὲ ἐργασίες ἐπιστημόνων, ὅπως τοῦ Paul Goodman, τοῦ Charles Reich καὶ τοῦ Theodore Roszak.¹ Ἡ Σουηδία, ὅμως, εἶναι ἡ ἐπιτομὴ ἐνὸς λειτουργικοῦ ὀρθολογισμοῦ, ἐκλαϊκείωσης, προοδευμένης τεχνολογίας, μεγάλης κλίμακας γραφειοκρατίας καὶ συγκεντρωτικοῦ ἐλέγχου.)

2) Ἡ ἀντι-κουλτούρα δημιουργεῖται ἀπὸ «ἀσχυρὴ κυβέρνησις καὶ προγράμματα εὐημερίας», ποῦ ἔχουν τὴ λαϊκὴ ὑποστήριξη καὶ ὑπονομεύουν τὴν ἠθικὴ ποιότητα τῶν νέων, στερνόντας τους τὴ δυνατότητα νὰ βοηθήσουν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν. (Αὐτὴ εἶναι ἡ γνωστὴ ἐπιχειρηματολογία τῶν Ἀμερικανῶν συντηρητικῶν, οἱ ὅποιοι ἐπίσης ἐπικροτοῦν ἐλαφρὰ τροποποιημένους μορφὰς τῶν τάσεων τῆς Νέας Ἀριστερᾶς.)

3) Ὅλες οἱ σύγχρονες κοινωνίες ἐξελέσονται βιολογικὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. (Αὐτὴ εἶναι ἡ θέση ποῦ ἀφήνουν νὰ ὑπονοηθῇ ἐργασίες ὅπως τοῦ Etzioni, Ἡ ἐνεργὸς κοινωνία, καὶ τοῦ Parsons, Τὸ σύστημα τῶν συγγένων κοινωνιῶν. Ὅμως,² πῶς θὰ ἐξηγήσουμε τὶς ἐντυπωσιακὰ διαφορετικὰς πολιτιστικὰς καὶ πολιτικὰς ἀντιδράσεις τῶν Σουηδῶν καὶ τῶν Ἀμερικανῶν σὲ ἓνα παρόμοιο σύστημα κοινωνικῶν δομικῶν τάσεων;)

4) Ἀλλαγὴ στὴν κοινωνικὴ δομὴ καθορίζουν σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀλλαγὰς στὴ δομὴ τῆς κουλτούρας.

(Αὐτὴ εἶναι κοινὴ θέσις³ τόσο μαρξιστῶν ὅσο καὶ μὴ μαρξιστῶν κοινωνιολόγων.)

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναπτύξω περισσότερο αὐτὰς τὶς θέσεις ἐδῶ, ἐπειδὴ, κατὰ τὴ γνώμη μου, ὑπάρχει κάτι ἄκόμα πιὸ σημαντικό ὅσον ἀφορᾷ τὴ διαμόρφωση τῆς σουηδικῆς κουλτούρας: αὐτὸ δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὴν ἀριότητα τῆς κουλτούρας, ἀλλὰ μετὰ τὸ χαρακτήρα τῆς—τὶς ἀξίες καὶ τὶς ἰδέες πάνω στὶς ὁποῖες ἡ σουηδικὴ κουλτούρα στηρίζεται, καὶ εἶναι σὲ τόσο ὑψηλὸ βαθμὸ δλοκληρωμένη. Ὁ Bell ἔχει περιγράψει τὴν ἀστικὴ κοσμοθεωρία του ὡς: «ὀρθολογιστικὴ, ρεαλιστικὴ, πραγματιστικὴ, ὄχι μαγικὴ, μυστικιστικὴ ἢ ρομαντικὴ: ἔμφαση στὴ δουλειὰ καὶ λειτουργικότητα, φροντίδα γιὰ τὴ συγκράτησις καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν ἠθῶν καὶ τῆς συμπεριφορᾶς».⁴ Λίγες λέξεις θὰ μπορούσαν νὰ περιγράψουν πιστότερα τὶς ἀξίες ποῦ κυριαρχοῦν στὴ σουηδικὴ κουλτούρα σήμερα! Συνεχίζοντας ὁ Bell λέγει, ἀναφερόμενος στὶς ΗΠΑ, «σήμερα τόσο στὸ δόγμα ὅσο καὶ στὸν τρόπο ζωῆς οἱ ἀντι-μουρζοῦν ἔχουν ὑπερσχύσει» (ἡ ὑπογράμμιση δική μου).⁵

Τὸ ἀξιοσημεῖωτό στὴ Σουηδία (μήπως εἶναι καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Σουηδία παραβλέπεται;) εἶναι ὅτι ἐκεῖ ἔχουν ὑπερσχύσει οἱ μουρζοῦν. Ἡ σύγχρονη σουηδικὴ κοινωνία ἀντιπροσωπεύει τὸ θρίαμβον τῆς μουρζουαζίας! Οἱ ἀξίες τῆς σεασις τάσεως δὲν εἶναι ἀντικείμενο ἐμπαιγμῶν, ἀνεκδότων καὶ σκοπτικῶν θεωριῶν, πρᾶγμα ποῦ τόσο συχνὰ συμβαίνει μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν διανοουμένων. Ἀντίθετα, οἱ ἀξίες αὐτὰς κυριαρχοῦν τόσο στὴν κοινωνικὴ συμπεριφορὰ ὅσο καὶ στὴ διάνοησις.

Ἀπὸ ποῖα ἀποψη ἡ Σουηδία ἀντιπροσωπεύει μιὰ μεσοαστικὴ κοινωνία; Πρῶτα-πρῶτα ἡ Σουηδία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς κοινωνίες ποῦ ἔχουν κατ' ἐξοχίαν ἐπίκεντρο τὴν οἰκογένεια—ὁ θέσις τῆς οἰκογένειας εἶναι μιὰ ἐπικρατοῦσα πολιτιστικὴ ἀξία. Περισσότερο ἀπὸ ποδουήποτε ἄλλου λαμβάνεται μέριμνα γιὰ τὶς μητέρας καὶ τὰ παιδιὰ, καὶ οἱ πατέρες διαδραματίζουν πολλὴν ἐνεργὸν ρόλον στὴν οἰκογένεια ἀπὸ ὅτι, στὶς ΗΠΑ. Τὸ χάσμα τῶν γενεῶν εἶναι ἐκπληκτικὰ μικρὸ, οἱ περισσότεροι Σουηδοὶ διαθέτουν ἓνα δεύτερο σπῆτι (ἓνα ἐξοχικό), ὅπου συγκεντρώνεται ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια (ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ πόσο τὰ μέλη τῆς κατοικοῦν μακριὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ χειμῶνα), κοινότητες καὶ οἰκτιμοὶ προγραμματίζονται με πρωταρχικὴ βάση τὴν οἰκογένεια καὶ τὸ παιδί, ἡ ἐργασία ρυθμίζεται κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ μὴν ἐπεμβαίνει ἀρνητικὰ στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ. (οἱ ἐργασίες σταματοῦν ἑνωρίς, οἱ διακοπὲς εἶναι

1. Paul Goodman, *Utopian Essays and Practical Proposals* (Νέα Ὑόρκη: Vintage Books, 1964), Charles Reich, *The Greening of America* (Νέα Ὑόρκη: Random House, 1970), Theodore Roszak, *The Making of a Counter Culture* (Garden City, Νέα Ὑόρκη: Anchor Books, 1969).

2. Ἐνθ' ἄνωρ.

3. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ «θέσις» ἀπορρίπτεται κατηγορηματικὰ ἀπὸ τὸν Bell στὴν τελευταία του συνεισφορὰ στὴ συζήτηση γιὰ τὴ μεταβιομηχανικὴ κοινωνία. *The Coming of Post-Industrial Society*, ἐνθ' ἄνωρ., σελ. 112-119.

4. «The Cultural Contradictions of Capitalism», *The Public Interest*, 21, Fall, 1970, σ. 35.

5. Ἀδῶθι.

μακροχρόνιες, υπάρχει έλαστικότητα στη μερική άπασχόληση), τó ποσοστό τών μοιχειών είναι προφανώς πολύ χαμηλό, ή κυβέρνηση έχει ειδικό τμήμα για τήν οικογένεια, κτλ.

Κατά δεύτερο λόγο, ή κουλτούρα στη Σουηδία κυριαρχείται από ένα ενδιαφέρον για καθαριότητα και τάξη. Οί Σουηδοί είναι προφανώς οί πιό καλοντυμένοι άνθρωποι στόν κόσμο (άν και χωρίς υψηλή αίσηση τής μόδας), οί πιό καθαροί και οί πιό φροντισμένοι.

Τό σουηδικό σπίτι είναι χαρακτηριστικά άγιογο, οί πόλεις και οί οικισμοί διατηρούνται σέ έξαιρετικά καλά κατάσταση και ή έξοχη δέν έχει σχεδόν καθόλου σκουπίδια.

Κατά τρίτο λόγο, δ νόμος και ή τάξη δέν αποτελούν μέσον χρησιμοποιούμενο μόνο για τόν δρισμό τών «άντιδραστικών», όπως χρησιμοποιούνται από πολλούς φιλελεύθερους και τούς περισσότερους ριζοσπάστες στις ΗΠΑ.

Όλοι οί Σουηδοί αντιμετοπίζουν με μεγάλη σοβαρότητα τó νόμο και τήν τάξη. Οί κοινωνικές παρεκκλίσεις τούς άπασχολούν σοβαρά και συχνά κατηγορούνται ότι είναι ήθικά αυτάρεσκοι και ότι πιστεύουν πώς έχουν πάντα δίκιο, οί άστυνομικοί εΐναι γερά εξοπλισμένοι και όπστηρίζονται σθεναρά: και όσον άφορα τήν άγωγή τών παιδιών δίδεται πολύ μεγαλύτερη έμφαση από ό,τι στις ΗΠΑ τó θέμα τής συνεργασίας και στήν εκμάθηση μιás κοινωνικά υπεύθυνης συμπεριφοράς.

Τέταρτο, δ Σουηδός είναι συναισθηματικά πολύ συγκρατημένος (καταπιεζεται ήθλεγε κανείς), είναι προνοητικός (ήθλεγε κανείς υπερ-κομφορμιστής), επιφυλακτικός και κατά κάποιο τρόπο παθητικό στοιχεΐο. Ό ιδανικός σουηδικός χαρακτήρας (κυρίως για τούς άνδρες) είναι *tyst och lugn* (ήσυχος και ήρεμος).

Πέμπτο, οί Σουηδοί είναι οί περισσότεροι άντι-άστοό μεταδών τών βιομηχανικών και μεταβιομηχανικών κοινωνιών. Λίγοι είναι οί Σουηδοί πού θέλουν να μένουν στη Στοκχόλμη, έστω κι άν αυτή κατατάσσεται ανάμεσα στις πιό πρόσφορες για διαμονή πόλεις στόν κόσμο. Προτιμούν μιá όσο τó δυνατόν μικρότερη πόλη. Η σουηδική λαϊκή παράδοση παραμένει άκρόφιλος ψυχγωγικό πρόγραμμα στήν τηλεόραση δέ μοιάζει με τίποτα τόσο πολύ όσο με τó «Lawrence Welk Show».

Έκτο, υπάρχει ή αίσηση τής αξιοπρέπειας και τής εγγένειας. Οί Σουηδοί είναι κατά κανόνα ευγενείς, πηγαίνουν λουλούδια όταν είναι προσκαλεσμένοι σ' ένα φιλικό σπίτι, είναι συνεπείς στα ραντεβού τους, κατ' έξοχην προσεκτικοί δηγοί, και είναι σπάνιο ν' άκούσεις ένα Σουηδό να μιλά ήπρεπα για κάποιον πίσω από τήν πλάτη του: οί βλάσφημοι, σχετικά, είναι πολύ λίγοι.

Ό κατάλογος αυτός θά μπορούσε να συνεχισθί έπί πολύ. Προσπάθησα, προφανώς, να άναφερθώ σέ άξίες τής μεσαιás τάξεως, πού έχουν γίνει δ στόχος τής μεγάλης άντιπάθειας (ή, τουλάχιστον, τής άδιαφορίας) από μεγάλο τμήμα τής άριστεράς διανοήσεως στις ΗΠΑ.

Στό έρώτημα για τή σημασία τής σουηδικής κουλτούρας για τήν κοινωνική σκέψη στις ΗΠΑ μπορεί τώρα να δοθί πληρέστερη άπάντηση. Η άπάντηση, κατά τή γνώμη μου, άπευθύνεται κυρίως σέ μερικές από τις βασικές θέσεις τόσο τής Άριστεράς όσο και τής Δεξιάς στήν Άμερική. Πρώτα, ή Άριστερά: Πολλοί Άμερικανοί ριζοσπάστες πιστεύουν ότι οί λύσεις στα άμερικανικά προβλήματα δέν είναι θέμα μόνο ριζοσπαστικής πολιτικής άλλαγής, άλλα επίσης ριζοσπαστικής άλλαγής στήν κουλτούρα. Ό πολιτικός σοσιαλισμός δέν είναι άρκετός. Πολλοί Άμερικανοί ριζοσπάστες κλίνουν πρós τήν άντι-κουλτούρα (άν δέν είναι μου, άπευθύνεται κυρίως σέ μέλη της), επειδή αυτή άπεχθάνεται τόν άνόμο και τήν τάξη», τόν «θεσμό τής οικογένειας», τήν «ήθική», τούς καταπιεστικούς θεσμούς, τούς περιορισμούς στήν έλεύθερη συμπεριφορά, κτλ. Ψάχνουν για ένα σύστημα άξιών και τρόπο ζωής, με στόχο τήν ήδονή και τόν όφελιμισμό.

Και όμως ή σουηδική έμπειρία προσφέρει μιá σαφή ένδειξη ότι ή άπάντηση βρίσκεται στήν άντίθετη κατεύθυνση—δ ιδανικός τρόπος ζωής δέν βρίσκεται πρós τά έμπρός, πρós τήν κατεύθυνση τής άντι-κουλτούρας, άλλα πρós τά πίσω, πρós τήν κατεύθυνση τής κουλτούρας τών μουρζουά. Λόγω τής μοναδικότητας τής πολιτικής και κοινωνικής διαμορφώσεως τής άμερικανικής ζωής, ή Άριστερά στήν Άμερική τείνει να πιστέψη πώς ή θέση τής κουλτούρας τών μουρζουά και ή ριζοσπαστική πολιτική θέση είναι άντίθετες. Αυτό στήν πραγματικότητα είναι ίσως μιá από τις μεγαλύτερες τραγωδίες τής Άριστεράς στήν Άμερική, τόσο στή διάνοηση όσο και στήν καθημερινή ζωή—ή Άριστερά χάνει έδαφος από πολιτική άποψη επειδή από πολιτιστική κινείται πρós λανθασμένη κατεύθυνση—μιá κατεύθυνση δηλαδή πού άπομακρύνει παρά προσεγγίζει τόν ιδανικό τρόπο ζωής. Αυτό μας βοηθάει έπίσης να έρμηνεύσουμε τή συνεχή άκρίση άξιών» στήν άμερικανική Άριστερά—τήν έλλειψη άποτελεσματικότητας με έμφαση μόνο στα μέσα, τις κατά καιρούς ιδεολογικές διαμάχες και τις αντίθεσεις μεταξύ τών διαφόρων φατριών. Η περίπτωση τής Σουηδίας μας λέει ότι δ ιδανικός τρόπος ζωής δέν είναι έκείνος τής Νέας Ύόρκης ή του San Francisco, ή κουλτούρα του Broadway, ή έλλιγμοί του Esalen Institute ή ή εκπαίδευση του Summerhill. Ούτε οί σύγχρονες κοινωνικές τάσεις «άπαιτούν», άλλωστε, αυτούς τούς πολιτιστικούς επαναπροσδιορισμούς.

Όστόσο δέν υπάρχει λόγος να χαιρόμαστε, σ' αυτό τó σημείο, από τήν πλευρά τής συντηρητικής μερί-

δας τῶν Ἀμερικανῶν. Πρέπει νά ἀναρωτηθοῦμε ἀκόμα: *Γιατί* ἡ μεσαία τάξη, τὸ σύστημα τῆς κουλτούρας τῶν μπουρζουά, ἔχει «κερδίσει» στὴ Σουηδία, ἐνῶ ἔχει «χτάσει» στὶς ΗΠΑ; Ἡ ἀπάντησις πρέπει νά θεωρηθῆ σάν μιὰ μεγάλη εἰρωνεῖα γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς. Διότι στὴ Σουηδία ἡ κουλτούρα τῶν μπουρζουά προστατεύεται καὶ ὑποθάλπεται ἀπὸ μιὰ ἰσχυρὴ σοσιαλιστικὴ κεντρικὴ κυβέρνησι! Περισσότερο ἀπὸ σαράντα χρόνια ἡ σουηδικὴ κυβέρνησις ἔχει ἐνεργά ἐπιδιώξει νά γαλουχήσῃ τὴ μεσαία τάξη μὲ τίς ἀξίες τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας, τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ εὐγένειας, τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως, τῆς καθαριότητος, κτλ. Πράγματι αὐτὰς συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν ἀξιῶν στίς ὁποῖες ἔχει ἀποδοθῆ ἡ μεγαλύτερη σπουδαιότητα.

Στὶς ΗΠΑ δὲν ὑπῆρξε τέτοια προστασία. Νομίζω ὅτι ὁ Bell ἔχει δίκιο διὰν λέῃ ὅτι ἡ ραγδαία ἐξέλιξι τῶν καπιταλισμοῦ ἔσπειρε τοὺς σπόρους τῆς κατατροφῆς του: «Ἡ μαζικὴ παραγωγὴ καὶ ἡ μαζικὴ κατανάλωσις (καπιταλισμός) κατέστρεψαν τὴν προτεσταντικὴ ἠθικὴ, ὑποκινώντας μὲ ζήλο ἕνα ἡδονιστικὸ τρόπο ζωῆς... Τὸ ἀνερχόμενο βιοτικὸ ἐπίπεδο καὶ ἡ χαλάρωσις τῶν ἠθῶν ἔγιναν στόχοι γιὰ τὸν προσδιορισμὸ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας». ¹ Ἐκεῖνο πὸν ὁ Bell ἀπέτυχε ἐν τούτοις νά ἀποδείξῃ, καὶ ἐκεῖνο πὸν ἡ σύγκρισις μεταξὺ τῶν δύο περισσότερο οἰκονομικὰ προηγμένων κοινωνιῶν τοῦ κόσμου ἀποδεικνύει εἶναι ὅτι *ὁ μόνος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἀξίες τῆς μεσαίας τάξεως εἶναι δυνατὸν νά ἐπιζήσουν στίς σύγχρονες κοινωνίες εἶναι μὲσω ἐνὸς ἐδημεροῦντος κρατικοῦ σοσιαλισμοῦ*. Αὐτό, νομίζω, εἶναι τὸ πιὸ σπουδαῖο μάθημα γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς, τόσο τῆς Δεξιᾶς ὅσο καὶ τῆς Ἀριστεράς, πὸν προκύπτει ἀπὸ τὴ σουηδικὴ ἐμπειρία. Πέρα ἀπὸ τοῦ νά εἶναι ἀντίθετοι ἢ πολιτιστικὰ ἀνταγωνιστικοί, ὁ σοσιαλισμός καὶ ὁ τρόπος ζωῆς τῆς μεσαίας τάξεως εἶναι ἀνεπόσπαστα συνδεδεμένοι μεταξὺ τους σάν παράμετροι τοῦ ἰδανικοῦ τρόπου ζωῆς.

Ἐπὶ τῆς ἀσφαφῆς σημεία ὅσον ἀφορᾷ τὴ Σουηδία, τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νά ἀποσαφηνισθοῦν.

1. *The Coming of Post-Industrial Society*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 477.

Μερικὲς ἀξίες τίς ὁποῖες συσχετίζουμε μὲ τὴ μεσαία τάξη δὲν βρίσκονται στὸ κέντρο τῆς σουηδικῆς κουλτούρας. Οἱ Σουηδοὶ εἶναι κατὰ κάποιον τρόπο λιγώτερο ἀποδοτικοὶ καὶ φιλόπονοι ἀπὸ ὅ,τι ἡ μεσαία τάξη σὲ ἄλλα κράτη (δὲν ὑπάρχει ὁ ἴδιος συναγωνισμός, καὶ τείνουν νά ἀναγνωρίζουν τὸ προβάδισμα στίς οἰκογενειακὰς δραστηριότητες), οἱ ἀσθηροὶ ἠθικοὶ κανόνες γιὰ τὸ σέξ ἔχουν ἐξασθενήσει καὶ ἀτονήσει (παρ' ὅλα αὐτὰ, τὸ αἶσθημα τῆς κοινωνικῆς εὐθύνῃς ὅσον ἀφορᾷ τὸ σέξ εἶναι πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅ,τι στίς ΗΠΑ) καὶ ὁ ἀτομικισμός μὲ τὴν ἐννοία τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴ δημιουργία προσωπικῆς περιουσίας δὲν εἶναι ἰσχυρός. (Ὡστόσο ἐπικρατεῖ ἀπόλυτα ὁ σεβασμός τῆς ἀτομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς). Ὁ χρόνος, ἡ μεταβαλλόμενη κοινωνικὴ δομὴ καὶ τὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ Κόμμα ἔχουν ἀδιαμφισβήτητα ἀφήσει ἀνεπηρέαστη τὴν κουλτούρα τῶν Σουηδῶν μπουρζουά τοῦ 19ου αἰῶνα. Πρέπει ἐπίσης νά προστεθῆ ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς σύγχρονης σουηδικῆς κουλτούρας, ὅπως ἡ σεξουαλικὴ ζωὴ, διογκώνονται σὲ ὄλεος τους τίς διαστάσεις ἀπὸ τὸν κεφαλαιοκρατικὸ τύπο.

Ἐπὶ πλέον ἡ Σουηδία βρίσκεται σὲ μεταβατικὸ στάδιο. Οἱ κυριώτερες πολιτικὲς θεωρίες γιὰ τὴν ὥρα στὴ Σουηδία εἶναι συντηρητικὲς—θεωρίες γιὰ νά ἐμποδίσουν κάθε μορφὴ κοινωνικῆς ἢ πολιτιστικῆς κατ'ἀπτώσεως, πὸν χαρακτηρίζει τίς ΗΠΑ. Ἐνῶ τὸ ἐπίκεντρο αὐτῶν τῶν θεωριῶν εἶναι ἀρκετὰ ἀσαφές, ἔχουν ἐν τούτοις πραγματοποιηθῆ ἀρκετὲς ἀλλαγὲς στὴ σουηδικὴ ζωὴ στὸ διάστημα τῆς περασμένης δεκαετίας, πὸν προκαλοῦν ἀνησυχίες γιὰ τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας. Ἰσως ἡ Σουηδία βρίσκεται τώρα στὴ «χρυσή ἐποχὴ τῆς»—μιὰ αἰσιόδοξη ἀλλὰ προσωρινὴ ἐξισορρόπησις ἀξιῶν.

Ὡστόσο, εἶναι ἀρκετὸ ἐδῶ νά ἀρχίσουμε νά τοποθετοῦμε τὴν πρόσφατὴ ἱστορία τῆς Σουηδίας στὰ πλαίσια τοῦ ρεύματος πὸν ἔπικρατεῖ στὴν ἀμερικανικὴ ἐπιστημονικὴ (καὶ ἰδιαίτερα κοινωνιολογικὴ) σκέψῃ. Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Σουηδία δὲν εἶναι μόνον ἡ πιὸ προηγμένη κοινωνία στὸν κόσμον, ἀλλὰ, ἴσως, καὶ ἡ καλύτερη τοῦ κόσμου, τὰ διδάγματα τῆς Σουηδίας δὲν πρέπει νά συνεχίσουν νά ἀγνωστοῦνται.